

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **O. D.**, zastoupen JUDr. Janou Brhlovou, advokátkou, se sídlem K. Sliwky 125, Karviná - Fryštát, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 3. 2013, č. j. 64 Az 7/2011 - 42,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce – advokátce JUDr. Janě Brhlové – **se určuje** na odměně za zastupování a na náhradě hotových výdajů částka 4.114 Kč, která jí bude zaplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Ostravě (dále také „krajský soud“) napadeným rozsudkem ze dne 14. 3. 2013, č. j. 64 Az 7/2011 - 42, zamítl žalobu podanou žalobcem O. D. (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 29. 3. 2011, č. j. OAM-185/VL-18-ZA12-2009, kterým nebyla stěžovateli udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Nejvyšší správní soud po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by totiž tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden zákonem č. 350/2005 Sb. s účinností ke dni 13. 10. 2005. Ve věcech azylu v nové úpravě institutu nepřijatelnosti (§ 104a s. ř. s.) je nyní kasační stížnost mimořádným opravným prostředkem omezeným na případy objektivní nutnosti rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Z těchto důvodů bude kasační stížnost ve věcech azylu přijata k projednání jen tehdy, jestliže rozhodování o ní umožní Nejvyššímu správnímu soudu zároveň plnit obecnější sjednocující

funkci v systému správního soudnictví. S ohledem na ochranu veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob je vhodné připomenout, že stěžovateli byla soudní procesní ochrana již jednou poskytnuta individuálním projednáním jeho věci na úrovni krajského soudu, a to v plné jurisdikci.

Přesahem vlastních zájmů stěžovatele (který ve věcech azylu jediné vede k meritornímu projednání kasační stížnosti) je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To prakticky znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v tomto řízení je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.

O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v následujících typových případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu. 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu. 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně. 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu. b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

Přijatelnost kasační stížnosti je proto třeba odlišovat od přípustnosti kasační stížnosti na straně jedné a důvodnosti na straně druhé. Přípustnost (či tedy spíše absence některého z důvodů nepřípustnosti) kasační stížnosti je dána splněním zákonných procesních předpokladů, jako je včasné podání kasační stížnosti (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), řádné zastoupení (§ 105 odst. 2 s. ř. s.), absence dalších zákonných důvodů nepřípustnosti (§ 104 s. ř. s.) apod. Důvodnost kasační stížnosti na straně druhé je otázkou věcného posouzení kasačních důvodů stěžovatelem uváděných (§ 103 odst. 1 s. ř. s.). Pokud tedy kasační stížnost splňuje zákonné podmínky procesní přípustnosti, pak je způsobem výše naznačeným zkoumán přesah vlastních zájmů stěžovatele, tedy její přijatelnost. Jinými slovy, přichází-li stěžovatel s námitkami, o nichž se Nejvyšší správní soud vyslovil již dříve a své rozhodnutí zveřejnil, není nutné ani efektivní, aby v obdobné věci znovu jednal a rozhodoval, když výsledkem by byl nepochybně stejný závěr. Je-li kasační stížnost přípustná i přijatelná, Nejvyšší správní soud posoudí její důvodnost.

pokračování

Z výše uvedeného plyne, že je v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. Zájemem stěžovatele je však rovněž uvést, v čem spatřuje, v mezích kritérií přijatelnosti popsanych výše, v konkrétním případě přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Nejvyšší správní soud v projednávané věci konstatuje, že stěžovatel opírá podle obsahu kasační stížnosti své námitky o důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Stěžovatel namítá, že krajský soud nesprávně hodnotil provedené důkazy a vyvodil z tohoto hodnocení nesprávný právní závěr.

V rámci celého správního řízení vždy uváděl stejné údaje, alespoň v těch nejdůležitějších a podstatných skutečnostech, tedy v tom, že byl nucen k provádění teroristické činnosti, držen v zajetí, z něhož se mu podařilo dostat, poté mu byla poskytnuta pomoc misijním pracovníkem a dostat se do České republiky.

Především však byly krajským soudem vadně hodnoceny listinné důkazy, zejména zprávy Ministerstva zahraničních věcí Velké Británie, USA a Dánské imigrační služby. Formulace užitě v těchto zprávách jsou pouze diplomatickým vyjádřením chaosu, který v Nigérii panoval v době jeho vycestování. V Nigérii ve skutečnosti proti sobě bojují dvě zneprátené náboženské a etnické skupiny, které se vzájemně likvidují. Řešením tedy není přestěhování do jiné části země. Tak např. formulace z informace Dánské imigrační služby ze dne 29. 10. 2008, že „snaha o udržení jednoty země a dosažení alespoň relativně harmonického soužití různých náboženských skupin představuje nejvyšší politickou prioritu a zásadním způsobem ovlivňuje jak vnitřní, tak i zahraniční politiku země“ je v příkrém rozporu se skutečností. Současní oficiální představitelé Nigérie se o nic takového nesnaží, naopak se snaží likvidovat příslušníky jiné etnické skupiny, která v zemi vládla do státního převratu. Vraždy, únosy, vydírání a zastrasování jsou na denním pořádku a situaci neuklidňuje ani přítomnost jednotek OSN. Pokud z této zprávy vyplývá, že nigérijské občany mají možnost volného pobytu a usazování v 15 zemích Ekonomického společenství států západní Afriky, je tato možnost pouze teoretická, neboť jiné státy nepřijímají občany, kteří nemají v daném státě zajištěno zaměstnání a ubytování.

Důvodem, proč opustil Nigérii, bylo nebezpečí, které mu hrozilo. Toto nebezpečí bylo umocněno tím, že krátce před odjezdem se dozvěděl o úmrtí své matky, a to za blíže nevysvětlených okolností, kdy došlo k zapálení jejich domu. Je však přesvědčen o tom, že ke smrti matky došlo v souvislosti s jeho odporem provádět teroristickou činnost a měla ho zlomit k tomu, aby se stal příslušníkem teroristického komanda.

Stěžovatel z uvedených důvodů navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud vychází z toho, že i v řízení o kasační stížnosti se jako kasační soud musí řídit dispoziční zásadou. Je provedením této dispoziční zásady, jestliže ust. § 106 odst. 1 s. ř. s. ukládá stěžovateli povinnost označit rozsah napadení soudního rozhodnutí a uvést, z jakých důvodů (skutkových a právních) soudní rozhodnutí napadá a považuje výroky tohoto rozhodnutí za nezákonné. Rozsah napadení soudního rozhodnutí a uvedení skutkových a právních důvodů pak znamená povinnost stěžovatele tvrdit, že toto rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonu nebo jinému předpisu, který má charakter předpisu právního a toto tvrzení musí také odůvodnit. Činnost kasačního soudu je pak ohraničena rámcem takto

vymezeným (rozsah napadení soudního rozhodnutí a skutkové a právní důvody nezákonnosti tohoto rozhodnutí) a tento soud se musí omezit na zkoumání napadeného rozhodnutí jen v tomto směru, nejde-li ovšem o vadu, k níž musí hledět z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). I při nejmírnějších požadavcích proto musí být z kasační stížnosti poznatelné, v kterých částech a po jakých stránkách má kasační soud napadené soudní rozhodnutí zkoumat, přičemž kasační soud není povinen ani oprávněn sám vyhledávat možné nezákonnosti soudního rozhodnutí.

Stěžovatel ve své žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 18. 3. 2009 uvedl, že svou vlast opustil v březnu 2009 z toho důvodu, že odmítl spolupracovat s členy vlády ve státě Ondo, kteří ho unesli v únoru roku 2009 a drželi ho v zajetí asi 10 nebo 15 dnů. Podařilo se mu však utéci a za pomoci misionáře vycestoval do České republiky. Jakým způsobem přicestoval do České republiky ale neví, neboť byl otrěsen smrtí své matky. Pamatuje si však, že v Praze byl již dne 12. 3. 2009. V provedeném pohovoru ze dne 24. 7. 2009 a v doplňujícím pohovoru ze dne 15. 4. 2010, za přítomnosti tlumočnicků z anglického jazyka, pak stěžovatel uváděl stejné důvody, pro které opustil svou vlast a to, že by mohl být opět unesen a přemlouván ke vstupu do ozbrojené skupiny. Přitom uváděl rozdílné okolnosti svého zajetí a způsobu, jak únoscům unikl. Policii ani jinému státnímu orgánu v Nigérii tyto své obavy neoznámil, protože se domníval, že policie je provázána s politiky a mohl by být tudíž zadržen a následně zabit. Na jiné místo v Nigérii se nepřestěhoval, neboť byl stále v ohrožení a proto volil odcestování do České republiky.

Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dovedl, že stěžovatel v průběhu správního řízení uváděl rozporuplné údaje. Např. v prvním pohovoru hovořil o muži, který ho měl nutit k terorismu, jménem S., který byl členem PDP. V doplňujícím pohovoru ale tvrdil, že jméno S. použil pouze jako příklad. Rovněž tak o svém zadržení uváděl v pohovoru různé okolnosti např. že všichni unesení byli přemlouváni každý den k teroristické činnosti. V druhém pohovoru však tvrdil, že měl provést vraždu politika. Rozporuplné údaje uváděl stěžovatel i pokud jde o způsob, jakým měl ze zajetí uniknout. V prvním pohovoru tvrdil, že proskočil oknem autobusu a ve druhém pohovoru již hovořil o tom, že okno nepozorovaně otevřel a vyskočil.

Ve vztahu k těmto konkrétním údajům, z nichž krajský soud dovozoval nevěrohodnost pro věc rozhodných tvrzení stěžovatele, však stěžovatel zcela obecně a bez odkazů na údajné konkrétní chyby krajského soudu uvedl v kasační stížnosti toliko to, že „v rámci celého správního řízení vždy uváděl stejné údaje, alespoň v těch nejdůležitějších a podstatných skutečnostech, tedy v tom, že byl nucen k provádění teroristické činnosti, držen v zajetí, z něhož se mu podařilo dostat, poté mu byla poskytnuta pomoc misijním pracovníkem a dostat se do České republiky“. Takto formulované výtky na adresu krajského soudu ale zcela znemožňují přezkoumání opodstatněnosti výhrad stěžovatele. Nejvyšší správní soud proto odkazuje na ustálenou judikaturu správních soudů v níž je konstatováno, že v mnoha případech musí žalovaný správní orgán rozhodovat za důkazní nouze, tj. tehdy, když není ani žadatel ani žalovaný schopen doložit či vyvrátit určitou skutečnost nebo tvrzení žádným přesvědčivým důkazem. V takových případech zůstává jediným důkazním prostředkem výpověď žadatele a klíčovým faktorem se stává posouzení celkové věrohodnosti žadatele a pravděpodobnosti, zda k události opravdu došlo podle výpovědi žadatele (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 77, dostupné na www.nssoud.cz). Pro případ, kdy není žadatel o azyl schopen doložit ke svému tvrzení o důvodech odchodu žádný důkaz, musí si být jednoznačně vědom důležitosti informací vyřčených před správním orgánem. Tyto informace totiž v kontextu se získanými zprávami o zemi původu posléze slouží jako podklad pro rozhodnutí. Váhavé, vyhýbavé či nepřesné informace, které navíc žadatel v průběhu řízení ještě mění, jsou v závěru při porovnání s objektivními informacemi chápány jako účelové, nevěrohodné a pro azylové

pokračování

řízení nedostatečné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2006, č. j. 6 Azs 386/2004 - 40, dostupný na www.nssoud.cz). V souladu s touto judikaturou proto musí Nejvyšší správní soud přisvědčit závěru krajského soudu, který dovozuje nevěrohodnost azylového příběhu stěžovatele v rozhodných směrech.

Krajský soud podle odůvodnění svého rozsudku vycházel při svém rozhodování ze zpráv ohledně politické a ekonomické situace v Nigérii, jakož i ze zpráv o stavu dodržování lidských práv v této zemi. Šlo o Informaci Ministerstva vnitra Velké Britanie a Dánské imigrační služby ze dne 29. 10. 2008, Zprávu o zemi Nigérie Ministerstva vnitra Velké Britanie ze dne 5. 12. 2008, Zprávu Ministerstva zahraničních věcí USA o dodržování lidských práv za rok 2008 ze dne 25. 2. 2009, Informaci Ministerstva vnitra Velké Britanie ze dne 14. 4. 2009 – Směrnice pro posuzování žádosti o azyl, Zprávu o zemi Nigérie Ministerstva vnitra Velké Britanie ze dne 15. 1. 2010, Zprávu o dodržování lidských práv za rok 2009 Ministerstva zahraničních věcí USA ze dne 11. 3. 2010 a o Informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 16. 3. 2010, č. j. 98318/2010- LPTP. Z těchto materiálů bylo zjištěno, že pojednávají o situaci v Nigérii mimo jiné v době, kdy stěžovatel ze své vlasti odcestoval. Snaha o udržení jednoty země a dosažení alespoň relativního harmonického soužití různých náboženských skupin představuje nejvyšší politickou prioritu a zásadním způsobem ovlivňuje jak vnitřní tak i zahraniční politiku země. Vzhledem k rozlehlosti Nigérie a k existenci obrovských aglomerací je pak přestěhování nejjednodušším způsobem řešení osobních problémů. Nigerijští žadatelé mají i možnost volného pobytu a usazování se v 15 zemích Ekonomického společenství států západní Afriky. Neexistuje ani žádný zákonný postih ze strany oficiálních orgánů Nigérie. Neúspěšní žadatelé o azyl nejsou po návratu do vlasti nijak postihováni. K navraceným žadatelům o azyl se chovají úředníci korektně, nejsou zneužívána lidská práva a navrátilivší osoby jsou na letišti propuštěny a mohou volně pokračovat v cestě.

Stěžovatel proti tomuto závěru krajského soudu namítá, že krajským soudem byly vadně hodnoceny listinné důkazy, zejména zprávy Ministerstva zahraničních věcí Velké Britanie, USA a Dánské imigrační služby. Formulace užití v těchto zprávách jsou pouze diplomatickým vyjádřením chaosu, který v Nigérii panoval v době jeho vycestování. V Nigérii ve skutečnosti proti sobě bojují dvě znepřátelené náboženské a etnické skupiny, které se vzájemně likvidují. Řešením tedy není přestěhování do jiné části země. Současní oficiální představitelé Nigérie se nesnaží o udržení jednoty země a dosažení harmonického soužití různých náboženských skupin, a naopak se snaží likvidovat příslušníky jiné etnické skupiny, která v zemi vládla do státního převratu. Vraždy, únosy, vydírání a zavražďování jsou na denním pořádku a situaci neuklidňuje ani přítomnost jednotek OSN. Pokud z této zprávy vyplývá, že nigérijští občané mají možnost volného pobytu a usazování v 15 zemích Ekonomického společenství států západní Afriky, je tato možnost pouze teoretická, neboť jiné státy nepřijímají občany, kteří nemají v daném státě zajištěno zaměstnání a ubytování.

Nejvyšší správní soud, vycházející ze své ustálené azylové judikatury, dodává, že azylové řízení a udělení mezinárodní ochrany není univerzálním nástrojem pro poskytnutí ochrany před bezprávím; důvody pro poskytnutí mezinárodní ochrany jsou zákonem vymezeny poměrně úzce.

Je skutečností, že na území Nigérie probíhají některé místní lokální a regionální konflikty, které ale plošně dopadají na veškeré obyvatelstvo postižených území. Není přitom důvod se domnívat, že by se stěžovatel – v případě návratu do vlasti - dostal do odlišného (horšího) postavení, než ostatní obyvatelstvo. Federální vláda se přitom skutečně snaží o konsolidaci poměrů, i když to s ohledem na dobu, po kterou nestabilní situace v této oblasti panovala, není rozhodně snadné ani jednoduché. Nelze ovšem ani nevidět, že složitá bezpečnostní situace

v deltě Nigeru vykazuje období relativního klidu, ale i násilností, příměří a porušování příměří. Stává se proto, že po vyžádání potřebných zpráv, v mezidobích než dojdou, je situace již jiná, než jaká existovala v době vyžádání zprávy. Vždy je proto třeba delšího časového období, aby mohla být celková situace v jednotlivých regionech odpovědně vyhodnocena (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č. j. 7 Azs 40/2011 - 143, dostupný na www.nssoud.cz). Závěry proto nelze činit z momentálního zhoršení či zlepšení situace.

V průběhu řízení stěžovatel tvrdil, že důvodem pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla jeho obava z toho, že by mohl být unesen a přemlouván ke vstupu do ozbrojené skupiny. Totéž namítá i v kasační stížnosti, v níž poukazuje na to, že důvodem, proč opustil Nigérii, bylo nebezpečí, které mu hrozilo. Toto nebezpečí bylo umocněno tím, že krátce před odjezdem se dozvěděl o úmrtí své matky, a to za blíže nevysvětlených okolností, kdy došlo k zapálení jejich domu. Je však přesvědčen o tom, že ke smrti matky došlo v souvislosti s jeho odporem provádět teroristickou činnost a měla ho zlomit k tomu, aby se stal příslušníkem teroristického komanda.

V tomto směru třeba odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, dostupný na www.nssoud.cz, v němž vyslovil Nejvyšší správní soud právní názor, že: *„Skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vybrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999, o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny.“* Nejvyšší správní soud musí poukázat i na rozsudek ze dne 19. 2. 2004, č. j. 7 Azs 38/2003-37, dostupný na www.nssoud.cz, podle něhož *„za pronásledování ve smyslu § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., je nutno považovat pouze takové obrožení života či svobody, které je trpěné, podporované či prováděné státní mocí, nikoliv takové negativní jevy, které státní orgány cíleně potírají a čelí jim“*. Navíc *„o pronásledování nejde ani tam, kde možnosti státních orgánů nejsou dostatečné a jejich opatření nemají trvalý a stoprocentní efekt“* (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 7. 5. 1996, č. j. 6 A 571/94 - 25, dostupný na www.nssoud.cz). Stejně tak Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 7/2004 - 3, dostupný na www.nssoud.cz, zaujal právní názor, že *„pouhá nedůvěra občana ve státní instituce, zdůvodňovaná tvrzením, že nejsou schopny jej ochránit proti kriminálním žvlům, nelze podřadit důvodům pro udělení azylu dle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb.“* Stranou nelze ponechat ani rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2005, č. j. 4 Azs 395/2004 - 68, dostupný na www.nssoud.cz, v němž kasační soud vyslovil, že *„obecné tvrzení o pronásledování, bez prokázání existence takového pronásledování za situace, kdy se stěžovatel účinně neobrátil se svými problémy na domovské orgány, nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu“*.

Stěžovatel v řízení nepředložil žádné dostatečně přesvědčivé důkazy o reálném ohrožení své osoby únosem a o následném důrazném přesvědčování jinými osobami, aby se stal příslušníkem teroristického komanda. Ve své vlasti nikdy nebyl politicky aktivní, ani se dle svých tvrzení o politiku nezajímal. Se státními orgány své vlasti také neměl žádné potíže. Stěžovatel přes tyto tvrzené skutečnosti svou situaci v zemi původu neřešil a ani se ji nepokoušel řešit i kdyby neexistovaly pochybnosti o věrohodnosti jeho azylového příběhu. Přestože neměl žádné potíže se státními orgány, v Nigérii žádnou pomoc nevyhledal a nedokázal ani smysluplně objasnit, proč tak neučinil (pouze tvrdil, že policie spolupracuje s politiky, kteří jsou u moci). Ze zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA ze dne 11. 3. 2010 o dodržování lidských práv v Nigérii za rok 2009 je přitom patrné, že v případě ohrožení se může občan v případě potřeby obrátit na kompetentní orgány své vlasti a žádat ochranu. Nigerijští občané mají i možnost volného pohybu a usazování se v 15 zemích Ekonomického společenství států západní Afriky. Za této situace lze jen obtížně hovořit o pronásledování ve smyslu ust. § 12 zákona o azylu, neboť

pokračování

tvrzení stěžovatele se opírá jen o nedoložené domněnky ohledně únosu a následného nucení, aby se stal členem teroristického komanda.

Lokální problémy jsou přitom řešitelné především vnitřním přesídlením. Koncept vnitřní ochrany je jen vyjádřením zásady subsidiarity mezinárodní ochrany. K tomu lze dodat, že posuzování možnosti vnitřní ochrany lze plně vztáhnout nejenom k azylu, ale též k tzv. doplňkové ochraně ve smyslu § 14a odst. 1 zákona o azylu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2012, č. j. 2 Azs 29/2011 - 70, dostupné na www.nssoud.cz). Z této teze vycházel také Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 19. 2. 2008, č. j. 2 Azs 102/2007 - 78, dostupný na www.nssoud.cz, v němž vyslovil právní názor, že : „*V azylové věci je stěžovatelova námitka, že vnitřní přesídlení není možné, neboť již jednou vnitřní přesídlení bezúspěšně realizoval, nedůvodná, pokud vyjde najevo, že před uskutečněným vnitřním přesídlením nebyl stěžovatel pronásledován z žádného azylově relevantního důvodu*“. Právě toto rozhodnutí dopadá na stěžovatele. Z informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 16. 3. 2010, č. j. 98318/2010 - LPTP vyplývá, že vzhledem k obrovské rozloze Nigérie a k existenci velkých aglomerací (Kano, Lagos) je přestěhování nejjednodušším způsobem řešení osobních problémů. Strach z pronásledování tedy mohl stěžovatel eliminovat přestěhováním do jiné části Nigérie.

Nad rámec uvedeného je třeba dodat, že není ani důvod se domnívat, že by se stěžovatel – v případě návratu do vlasti - dostal do odlišného (horšího) postavení, než ostatní obyvatelstvo. Stěžovatel nepředložil žádnou skutečnost, na základě které by bylo možno se reálně domnívat, že by mu v případě návratu do vlasti hrozilo nebezpečí mučení, nelidského nebo ponižujícího zacházení či trestu. Nehrozí mu ani vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu (Nigérie se nenachází ve válečném stavu a na celém území této země neprobíhá vnitřní ozbrojený konflikt).

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti a krajský soud při svém rozhodování postupoval ve smyslu této judikatury. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

Ze všech výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost stěžovatele nepřijatelnou, a proto ji odmítl (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 věta první s. ř. s. za použití ustanovení § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

Stěžovateli byla usnesením krajského soudu ze dne 7. 11. 2012 ustanovena zástupkyní advokátka JUDr. Jana Brhlová. Podle § 35 odst. 8 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát. Podle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, s přihlédnutím k ust. § 11 odst. 1 písm. d) téže vyhlášky, náleží ustanovené advokátce odměna za jeden úkon právní služby (sepsání odůvodnění kasační stížnosti ze dne 14. 4. 2013) v částce 3.100 Kč, a podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky i náhrada hotových výdajů v částce 300 Kč za jeden úkon právní služby, celkem tedy částka 3.400 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupkyní stěžovatele je advokátka, který je plátkyní daně z přidané hodnoty, zvyšuje se částka 3.400 Kč o částku, která odpovídá příslušné sazbě daně, jež činí 21 %, tj. o částku 714 Kč. Celková částka ve výši 4.114 Kč bude zástupkyni stěžovatele vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. května 2013

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu